

O garip tecelli

Gökhan Özcan

25 Mayıs 2017

<http://www.yenisafak.com/yazarlar/gokhanozcan/o-garip-tecelli-2038084>

O garip bir tecellidir; Mayıs 'anma' mevsimi denilecek düzeyde bir veda ayı da. Ne çok isim bu ay hayata veda etti... Birer birer toprağa verilen isimlerin bir anda ne büyük boşluk bıraktıkları ancak onlar yolculuğa çıktıktan sonra hissediliyor” diye yazmış Akif Emre 7 Mayıs 2013'teki yazısında.

Evet ne garip tecelli; ne kadar da Akif Emre'nin vedasının ardından yazılabilecek cümleler bunlar! Özellikle gidenlerin geride bıraktıkları doldurulamaz boşlukla ilgili ifadeleri...

Evet, Akif Emre'yi de kaybettik işte bir Mayıs günü aniden ve geride bıraktığı boşluk orada öylece duracak belli ki. 'Bir Akif gider bin Akif gelir' diyecek durumda değiliz; maalesef dolmuyor, doldurulamıyor Akif Emre gibi 'insan'ların yeri.

Her bulunduğu yerin hakkını veren, zamanın estirdiği cereyanlara kapılarak eğilip bükülenlerden, kıyılarımıza vuran dalgalarla kafası karışanlardan değildi Akif Emre. Netti, berraktı, vakur ve sabırlıydı. Ne olduğunu, ne olacağını bilemeyeceğiniz, duruşuna itimat edemeyeceğiniz yeni model insanlardan değildi.

İnce işçiydi, bıkmadan usanmadan bir kimlik olarak taşıdığı köklü hissiyatı yazarak, üreterek, eser vererek hem yaşadı hem yaşattı. Akif Emre dendiğinde herkesin aklına belirgin bir portre geliyor olması bu duruşun, bu istikrarın, bu berraklığın eseridir. Ardından söylenenlerin hep aynı kavramlarla kurulan cümleler olması da asla tesadüf değil. Yakından tanıyan, uzaktan tanıyan, yazdıklarından tanıyan farklı kimlik ve tavırlardan insanlar onun için hep aynı kelimelere müracaat ettiler: 'Ahlaklıydı' dediler mesela, 'vicdan sahibiydi' dediler, “Elif gibi dimdikti” dediler, 'dosdoğruydı' dediler. Elbet bir hikmet vardı bunda; bir karar birliği, bir icma değildir de nedir bu! Allah'ın bir kuluna diğer kullarının şahitliği değildir de nedir bu! Daha musalla başına gitmeden, daha İmam efendi sormadan, cemaatin hep bir ağızdan 'iyi biliriz' demesinden başka nedir bu!

Biz böyleyiz, vadesi dolup gidenin ardından esirgemiyoruz muhabbetimizi. Keşke yaşarken de daha fazla kıymet bilir olabilsek... Daha iyi bakmalıydık Akif Emre'ye, daha çok duyabilmeliydik söylediklerini, yazdıklarını... Dostları biliyor neyi kastettiğimi; yaptıklarının çok daha fazlasını yapmayı istiyordu ve yapabiliirdi. Bu imkânı çoğu zaman esirgedik ondan. Bu kadar kalsın, uzatmayalım bu uzatılmaya müsait bahsi!

Akif Emre dünyadaki hikâyesini tamamladı ve asıl hikâyeye geçti. Ardında onun insanlığına, Müslümanlığına, davasına sadakatine, vakur duruşuna, güzel adamlığına, samimiyetine, tevazuna ve tükenmeyen gayretine gönül rahatlığıyla şahitlik edebileceğimiz güzel hatıralar bıraktı.

Hepimizi bekleyen akıbet aynı; geldik, yaşadık ve vademizi doldurup göçeceğiz. Ama ardımızda bu kadar berrak, bu kadar nezih ve bu kadar güzel bir hikâye bırakabilecek miyiz, asıl mesele bu!

İnna lillah ve inna ileyhi raciun. Allah rahmet eylesin, mekânı cennet olsun.